

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Seria II • Anul 65 • Nr. 794 • Miercuri 13 martie 1963 • 8 pagini — 15 bani

Surîsul primăverii

de Al. Andrișoiu

Presimt surîsul primăverii
pe undeva pe-aici, prin jur,
câci prea cu patimi merii, perii
ridică brațe spre azur.

Și prea frumos lucește griul
de-un verde primenit și crud,
iar, cînd din munte fuge riul,
în ape cîntece se-aud.

De-un vișin mina cald mi-o sprijin
și seva murmură în ea.
Curînd, curînd, suavul vișin
va inflori deasupra mea.

Și olipale vor trece zvelte
ca fetele prin sărbători.
Priviți cum scapără unelte
spre tractoriștii visători.

Câci tractoriștii toți viscăză
recolte mari la ceasul cînd
e mai cu aur orice rază
ce cade, dreaptă, pe pămînt.

O! prea cu patimi merii, perii
ridică brațe spre azur.
Presimt surîsul primăverii
pe undeva pe-aici, prin jur.

ERNEST KAZNOVSKI

Muncitorii (sculptură în gips)

CĂMINUL CULTURAL ÎN PRAG DE PRIMĂVARĂ

Perioada de iarnă se încheie cu un bilanț bogat pentru activitatea culturală. Căminele culturale au desfășurat o muncă rodnică, îmbogățindu-și în sezonul care a trecut și mai mult experiența, răspunzînd astfel tot mai bine problemelor pe care le ridică satul colectivizat. Cu o astfel de zestre ele pășesc în perioada care începe, a lucrărilor agricole de primăvară.

În cîmp, la sectorul zootehnic, în grădina de legume, colectiviștii traduc acum în fapt primele măsuri de care depinde soarta producției din acest an. În ultimele luni o serie de consfătuiri pe țară, în legătură cu cultura porumbului, a cartofului, consfătuirea crescătoarelor de păsări, la care au participat mulți reprezentanți din partea gospodăriilor agricole colective, au dezvăluit nenumăratele posibilități de care dispune fiecare gospodărie pentru a obține în acest an o cantitate și mai mare de produse vegetale și animale. În fața colectiviștilor stau, așadar, sarcini sporite.

Sînt numeroase căminele culturale care și-au cîștigat un prestigiu binemeritat în rîndul colectiviștilor pentru sprijinul puternic pe care l-au dat la realizarea sarcinilor de producție ale gospodăriei. Acesta e de fapt criteriul unic de verificare a eficienței muncii educative. Încă din ianuarie, sesiunea sfatului popular comunal Rătești, regiunea Argeș, a analizat împreună cu consiliul de conducere al căminului munca culturală, stabilind în ce fel căminul cultural poate sprijini campania agricolă de primăvară. Aceeași problemă a constituit, la puțină vreme, subiectul unei ședințe de comitet executiv. Azi, brigada artistică de agitație din Rătești are un program nou intitulat „Început de primăvară”. S-au și prezentat pînă acum cîteva spectacole. Și ca să fim în ton cu brigada, apreciem ca pe un merit al căminului cultural (directoare Valeria Stănescu) faptul că a ieșit cu aproape o lună mai devreme în întîmpinarea primăverii. Aceasta nu-i o întîmplare, ci un stil de lucru. La Rătești conducerea căminului a avut ca atare răgazul necesar să repartizeze pe sectoare cadrele didactice. În fiecare săptămînă cite zece învățători vor face, prin rotație, la cîmp scurte lecturi din ziare și broșuri. Pentru a veni în ajutorul colectiviștilor cititori ai bibliotecii, ocupați de acum în cea mai mare parte a zilei, în fiecare circumscripție cite un difuzor voluntar va face munca de colportaj.

Campania agricolă de primăvară are un ritm accelerat. Într-un timp scurt se execută un volum mare de lucrări. Campania împrunută ritmul său și activității culturale. Nu putem să nu ținem seama de aceasta dacă vrem ca acțiunile căminului cultural să „pice la timp” și cu rezultate optime. Se cere, de asemenea, multă mobilitate. Cadrul principal al activității nu mai este acum scena căminului, ci locul de muncă. Și, în sfîrșit, cea mai mare grijă pentru ca acțiunile care se desfășoară aici să dureze cit mai puțin, în răgazul de prînz, să fie instructive, dar și distractive.

Dintre formele utilizate anul trecut cu foarte bune rezultate, care pot fi reluate și extinse acum, amintim „foaia volantă” editată decadal de organizația de bază și consiliul de conducere din gospodărie cu sprijinul cadrelor didactice. Ea are multă eficiență și o mare putere de pătrundere putînd ajunge, cu ajutorul brigadierilor, la cele mai îndepărtate locuri din cîmp. (Amănunte în legătură cu organizarea „foii volante” pot fi găsite în nr. 751, 752 din mai 1962, ale revistei „Albina”).

Ridicarea nivelului de cunoștințe agrozootehnice ale colectiviștilor este un proces permanent care nu s-a încheiat o dată cu terminarea cursurilor din această iarnă. Pot fi organizate seara, la cămin, întîlniri între inginerul agronom și colectiviști pentru clarificarea problemelor de specialitate pe care munca le ridică neîncetat. Scurtele deplasări ale brigăzilor de agitație la locul de muncă, ale lectorilor povestitori (metodă aplicată cu succes în regiunea Ploiești), răspîndirea cărții agrozootehnice atît de trebuitoare și de căutată în timpul campaniei, ca și alte metode trebuie folosite și în această campanie.

Primăvara, plină de frumuseți cum e, ne anunță lunile de muncă încordată care urmează. Pe buni gospodari ea îi găsește totdeauna bine pregătiți. Faptele au arătat însă că în fiecare comună există nesecate resurse de forță, entuziasm și inițiativă, care mobilizate pot face din căminul cultural, în această perioadă, un sprijin de seamă în activitatea oamenilor.

ÎN ACEST NUMAR:

- Opinii ale colectiviștilor despre activitatea culturală pag. a 2-a
- Un bun prieten al cărții pag. a 3-a
- O seară ca altele — schiță de Ștefan Luca pag. 4-5
- Minuni obișnuite pag. a 6-a

OPINII ALE COLECTIVISTILOR DESPRE ACTIVITATEA CULTURALĂ

Situată în imediata apropiere a Fălțiceniilor, comuna Rădășeni își schimbă mereu înfățișarea, devenind pe zi ce trece mai frumoasă, mai bogată. Se schimbă și oamenii. Țăranul colectivizat învață să muncească și să trăiască într-un fel nou.

În acest proces de continuă schimbare, activitatea culturală de masă capătă și ea o amploare și o intensitate mereu sporită. Oamenii sînt dornici ca la căminul cultural să asiste la programe atractive, legate de viața satului, de preocupările lor. Despre acest lucru ne-au vorbit, nu demult, mai mulți colectivști și intelectuali din Rădășeni.

În cele ce urmează redăm cîteva din cele mai semnificative probleme ridicate cu acest prilej.

ION AMARIEI
președintele gospodăriei
agricole colective :

— Fără îndoială că în ultimul timp munca culturală de masă din comuna noastră s-a îmbunătățit simțitor. Aceasta o dovedește, între altele, și faptul că numărul spectatorilor la diferitele manifestări ce au loc la căminul cultural e în continuă creștere. Or, după cum se știe, oamenii nu merg decît la manifestările care îi interesează și sînt bine organizate. Sînt destul de dese cazurile la noi, cînd la programele duminicale și chiar la cele din cursul săptămîinii, sala de spectacole devine neîncăpătoare, cu toate că are aproape 500 de locuri. Ne trebuie, fără doar și poate, o sală mai mare.

Aș vrea să remarc, în special, activitatea bogată și instructivă a brigăzii artistice de agitație care, axîndu-și repertoriul pe realitățile satului, e întotdeauna bine primită și aplaudată de spectatori. De aceeași bună apreciere se bucură și echipele noastre de teatru și corul. Căminul cultural a făcut însă prea puțin pentru popularizarea experienței înaintate a gospodăriilor agricole colective fruntașe din raion și chiar pentru popularizarea realizărilor din gospodăria noastră. De aceea consider că organizarea pe viitor a unor călătorii pe harta raionului, cu care prilej să se vor-

bească de gospodăriile colective bune și despre metodele folosite de ele, ca și organizarea de schimburi de experiență între fruntașii din gospodăria noastră, ar trebui să stea în permanență în fața tovarășului Covătaru, directorul căminului nostru cultural. De asemenea, s-ar veni mult în sprijinul realizării planului de producție al gospodăriei noastre colective, dacă în campania de primăvară s-ar organiza la căminul cultural sau la colțul roșu întîlniri mai dese între inginerul agronom, brigadierii și șefii de echipă, în vederea dezbaterii temeinice a sarcinilor ce ne stau în față.

DUMITRU ANICULAESEI
colectivist din satul
Lămășeni :

— Tovarășul Amariei are dreptate. Sînt și eu de părere că trebuie să facem mai mult pentru popularizarea experienței înaintate. Schimbul de experiență de care a vorbit dînsul, eu aș propune să se facă nu numai între fruntașii în muncă din Rădășeni, ci mai ales între aceștia și cei din satul Lămășeni. Aceasta ar duce la o și mai bună cunoaștere reciprocă, la o mai mare apropiere între noi.

În același timp, spunînd lucrurilor pe nume, aș vrea să arăt că la noi mai există încă la unii mentalitatea greșită că a juca pe scenă într-o pie-

să de teatru, în brigada de agitație sau chiar a participa la cor e un lucru de ris, înjositor. Ne place să privim cum joacă alții, să aplaudăm chiar, dar noi... Cu acest prilej m-am gîndit că gheața ar trebui spartă, cum se spune, chiar de tovarășul Amariei, președintele gospodăriei noastre colective. Dacă și-ar convinge soția să joace într-o piesă de teatru (dînsa are talent) sau chiar în echipa de dansuri, atunci și alte femei i-ar urma exemplul. Cred, de asemenea, că la activitățile culturale ar trebui să participe mai activ brigadierii, șefii de echipe și alți colectivști fruntași din gospodăria noastră. Aceasta ar face să dispară mentalitatea greșită despre care am vorbit mai sus.

PARASCHIVA IORDĂCHESCU
colectivistă :

— Și eu cred că dacă tovarășii cu munci de răspundere din comuna noastră și-ar îndemna soțiile să participe la cor, să joace în piese de teatru sau în brigada artistică, numărul femeilor participante la astfel de activități ar crește simțitor. Ce e drept, la noi sînt multe cercuri de citit. Aici participă numeroase femei. La cămin se organizează săptămînal „Ziua femeii”. Toate acestea sînt bune. Socotesc însă că în echipele de teatru și în brigada de agitație ar fi bine să avem mai multe colectiviste, nu ca acum, cînd cele mai multe roluri sînt interpretate de tovarășe învățătoare sau alte salariete din comună. Printre colectiviste există multe femei talentate și dacă le-am atrage în activitatea culturală n-am avea decît de câștigat.

În cadrul căminului nostru cultural ar fi bine ca în viitor să se organizeze mai des conferințe despre rolul părinților în educarea copiilor, despre familia în ștatul nostru socialist, despre legătura ce trebuie să existe între școală și familie. Personal mi-a plăcut foarte mult brigada științifică care a fost de curînd la noi și aș dori ca și în viitor să mai vină în satul nostru asemenea brigăzi, de la care avem de învățat multe lucruri folositoare.

NICOLAE PALAGHIE
colectivist :

— Sînt colectivist. Joc în piese de teatru și mi-e tare drag să merg la cămin. Mă bucur din tot sufletul cînd văd cum s-au schimbat, în ultima

vreme, și oamenii din satul nostru. Cît de mulți vin tot mai des la cămin. Am citit că în alte părți, la căminul cultural se organizează montaje culturale-artistice alcătuite dintr-o suită de manifestări variate și că acestea se bucură de multă apreciere în rîndurile colectivștilor. Și în comuna noastră s-ar putea organiza asemenea manifestări. Ar fi de dorit apoi, să se organizeze și la noi o dată pe lună „Ziua zootehniei”, să organizăm manifestări legate de sărbătorirea unor fruntași în muncă. Brigada noastră de agitație ar trebui să combată în programele sale nu numai pe cei delăsători în muncă, pe bețivi sau înfumurați, ci și pe superștîioși, din care mai avem încă în comună. În același timp cred că ar fi bine dacă la noi s-ar organiza mai des seri de experiențe științifice care sînt foarte atractive și instructive.

Ca iubitor de teatru aș dori ca în satul nostru să vină mai multe echipe de teatru din Iași, Botoșani sau din alte orașe. Noi ne-am putea deplasa mai des cu echipele noastre de teatru sau brigada artistică în comunele și satele învecinate. Deplasările făcute în ultima vreme la Bunești, Baia sau Rămășeni sînt, după părerea mea, prea puține.

CONSTANTIN MONORANU
directorul școlii de 8 ani :

— În calitatea pe care o am, mă preocup îndeaproape și de activitatea culturală de masă din comuna noastră. După părerea mea (formată și pe baza discuțiilor ce le-am avut cu diferiți săteni), consider că în afară de cele arătate aici pînă acum, ar trebui să acordăm pe viitor mai multă atenție organizării la căminul cultural a unor seri de întrebări și răspunsuri, seri tematice, jurnale vorbite. Pentru educația patriotică a tineretului s-ar putea organiza și la noi mai multe întîlniri între tineri și vîrstnici, aceștia din urmă avînd posibilitatea să le povestească tinerilor cum au trăit ei în trecut în comparație cu viața de azi a satului.

Trebuie, de asemenea, să facem mai mult pentru educația estetică a colectivștilor. Căminul nostru cultural să devină o tribună activă de discuții ale problemele legate de înfrumusețarea satului, a interiorului caselor etc. Ar fi foarte folositor să lărgim și activul obștesc antrenînd în munca culturală cît mai mulți colectivști și colectiviste.

S. LAZAR

La biblioteca căminului cultural „N. Bălcescu” din comuna Bazna, regiunea Brașov, tineri și vîrstnici găsesc totdeauna un prieten sau sfătuitor în paginile vreunei noi cărți împrumutate.

ÎN TIMPUL LIBER

Petre Ghelase nu-i prea vorbăreț, așa că de la el n-am putut să scot prea multe. Am reușit totuși să-l cunosc împlinind spusele altora cu cele — puține — aflate de la el.

Un fapt reieșea limpede și acesta mi s-a spus încă de la casa raională de cultură din Brăila : Petre Ghelase e un bun activist cultural. Adesea l-au aplaudat colectivștii din Romanu, pentru talentul cu care a interpretat diferite roluri pe scena căminului cultural. L-au aplaudat și cei din satele vecine unde a fost în turneu cu echipa de teatru.

De curînd s-a organizat la cămin o manifestare intitulată : „Ne vorbesc eroii cărții”. Eroul romanului „Drum deschis” a fost transpus în viață de către Petre Ghelase. Sînt puține manifestările culturale la care el nu participă activ sau cel puțin ca spectator.

Există oameni cu un suflet bogat, înobilizați de o pasiune molipsitoare, oameni care știu să-i facă și pe alții să iubească ceea ce iubesc și ei. Unul dintre aceștia

este și Petre Ghelase. Pur și simplu și-a molipsit familia de pasiunea pentru activitatea culturală.

Puștiul, Neculai, elev în clasa a VI-a a început și el să joace teatru. Acum, interpretează un rol, ca pentru vîrsta lui, în piesa „Asta-i nora pe care o vreau”. Deci, schimbul de mîine a început să fie pregătit. Neculai nu va lua însă așa de curînd locul de pe scenă al tatălui său, fiindcă acesta n-are decît 45 de ani și mai vrea să joace în multe piese. După cum se vede, bărbații familiei au optat pentru teatru. Dar Constantina, nevasta lui Petre ? Acum cîteva zile i-a spus :

— Află Petre, că m-am săturat să tot stau în sală și să te aplaud pe tine, care joci pe scenă.

Petre s-a încruntat puțin, neînțelegînd bine ce vrea să spună, dar Constantina a continuat :

— Așa că m-am înscris la echipa de dansuri și la cor. Să mai stai și tu în sală iar eu pe scenă.

Bărbatul zîmbi.

— Nu-i rău de loc, fe-

meie. Iaca, te aplaud de pe acum.

Sfera vieții culturale a lui Petre Ghelase nu se limitează numai la activitatea artistică. Faptul că îi place să citească, este dovedit atît de fișa de cititor cît și de biblioteca sa personală care cuprinde zeci de volume.

— Citiți mult ?

— Firește. Imi trebuie și pentru viață și pentru școală. (Petre Ghelase își termină studiile, urmînd cursurile fără frecvență).

— Dar cînd aveți timp să le faceți pe toate ?

— Cînd vrei într-adevăr ceva, apăi îți găsești timp. Ziua poate începe înainte de cîntatul coșoilor și nu-i musai să se termine cînd apar stелеle.

Iată cum își petrece Petre Ghelase timpul liber. A dovedit că știe să și-l drămuiască deoarece în fond are destul de puțin „timp liber”. E ocupat mai toată vremea la colectivă, pentru că, am uitat să vă spun, el este de 11 ani președintele gospodăriei agricole colective multimilionare din Romanu.

C. ANDREI

UN BUN PRIETEN AL CĂRȚII

Cel mai bun dintre noi, luptător neobosit pentru întărirea gospodăriei noastre colective, pentru formarea unei conștiințe noi, socialiste, pentru înfrumusețarea satului, devotat slujitor al culturii și artei, acesta-i tovarășul Pompliu Săvescu. Sint cuvinte pe care le rostesc colectivității din Babșa din adîncul inimii. Cuvinte care dovedesc prețuirea de care se bucură secretarul de partid și deputatul circumscripției a 9-a.

Dacă o întreb pe bibliotecară în care parte a satului se citește mai mult, va răspunde fără să stea o clipă pe gînduri: „pe strada lui Cotoșmanu“. Răspunsul te îmbie la vizită. Pe aici locuiește tovarășul Săvescu. L-am găsit citind. Discuțiile despre carte și foloasele ei constituie marea sa pasiune! Il bucură neșpus de mult că, anul trecut, 573 de cititori au citit peste 7.000 de cărți. Babșa este un sat ce ține de comuna Șanovița. Cu toate acestea, biblioteca sătească a primit mențiune la concursul pe țară din 1958. În bienalul 1960 a primit premiul III pe țară, iar la recenta analiză pe raion se situează pe locul I.

Sectorul legumicol al gospodăriei colective a adus în anul trecut un venit de 442.000 lei. Plină de semnificație este legătura dintre munca — cartea și venitul amintit. Încă din 1961, colectivității și-au dat seama că legumicultura poate deveni una din principalele ramuri de producție. Pentru aceasta se cerea învățatură, specializare. Și într-o bună zi, la grădină a luat ființă o bibliotecă mobilă. Mai târziu s-au organizat două cercuri de citit cu toți lucrătorii din acest sector. Cititul s-a organizat astfel ca fiecare broșură de specialitate să precedă lucrarea practică, adică demonstrația pe viu. 350 de cărți s-au distribuit colectivității numai de la această

bibliotecă mobilă, zeci de discuții și aplicații practice au avut loc. Iată legătura. Specializarea și-a spus cuvîntul. Venitul l-am amintit. Despre toate acestea tovarășul Săvescu n-a amintit nimic, deși este inițiatorul și principalul organizator al acestor acțiuni, atît ca responsabil al sectorului legumicol cît și ca activist cultural.

O fotografie datînd din anul 1955 înfățișează șapte entuziaști activiști culturali care au pus temelia brigăzii noastre artistice de agitație, prima în cuprinsul raionului și printre cele dintîi înființate în regiune. Curînd brigada s-a afirmat nu numai în fața sătenilor din Babșa ci și pe plan regional: locul I pe regiune la concursul republican 1961 și regional 1962. Faptul este grăitor. Recunoaștem în fotografia amintită, printre întemeietorii brigăzii și pe tovarășul Săvescu. Sint opt ani de atunci. În munca cultural-artistică însă activează de peste 15 ani. Ca interpret și talentat creator de texte, el a muncit cu perseverență pentru ca brigada să fie mereu în pas cu viața, programele ei să fie legate strîns de munca și preocupările principale ale colectivității.

Crescut el însuși în mijlocul și cu sprijinul comuniștilor, tovarășul Săvescu a înțeles că principalul în activitatea politică și culturală de masă este munca cu oamenii. Adesea organizează el însuși discuții cu vecinii despre o carte citită de el, despre conținutul ei. Oamenii se strîng în juru-i, ascultîndu-i vocea liniștită, caldă, pun întrebări și nu rămîn niciodată fără răspuns sau fără o povață. Și, povestindu-le, secretarul de partid, deputatul circumscripției a 9-a din Babșa, fiul țaranului sărac Ion lu' Spîlăru, se gîndește la propria sa transformare.

Prof. VASILE CICA
satul Babșa — raionul Lugoj

Inginerul agronom Mircea Neagu, președintele G.A.C. din Becicherecul Mic, regiunea Banat, la una din ședințele de plan cu brigadierii. Se discută despre loturile în care vor începe însămînțările din etapa întâia.

La G.A.S. Slobozia Ciorăști, raionul Focșani, tractoarele sînt gata pentru executarea lucrărilor agricole din etapa întâia.

Cursanții trec la practică

— G.A.C. Tuzla I

În sala Teatrului de Stat din Constanța, în prezența sutelor de participanți la consfătuirea cu privire la cultura porumbului, organizată de Consiliul agricol regional, erau strigate rînd pe rînd gospodăriile cu producții mari pe 1962. Delegaților acestor unități li se înmînau diplome. Pentru G.A.C. „Nicolae Bălcescu“ din Tuzla, era prima diplomă de acest fel.

Dincă Marin, șeful brigăzii a III-a de cîmp de la G.A.C. Tuzla

Tot atunci, celor mai buni brigadieri de cîmp li s-au dat premii în obiecte. De la Tuzla, a fost premiat Dincă Marin. Cu toată seceta din vara trecută (n-a mai plouat din ziua de 2 mai), brigada lui Dincă a obținut, pe 200 ha, cite patru tone de porumb boabe la hectar.

Constătuirea s-a desfășurat în primele zile ale lui februarie a. c. La Constanța, mercurul termometrelor coborîse cu mult sub zero grade. Marea înghețase de-a lungul țărmului. Pe litoral, vîntul troienea zăpada. Dincă Marin se întrebă: „Ce-o fi pe-acasă? Cum or mai fi răzbind ai noștri la grajduri?“ În acest timp, la Tuzla, președintele Mihai Cornoiu, inginerul zootehnic George Ascîu, mulgătorii și îngrijitorii se tirau prin munți de omăt, sub rafalele vîntului, și aveau de grijă ca totul să meargă bine la fermele de animale. Pentru cele aproape o mie de taurine și trei mii de ovine ale colectivei, s-a dat o grea bătălie cu stihiiile dezlănțuite, din care învingător a ieșit omul.

La fel s-a venit în acele zile, prin nămeți — uneori de la cite zece kilometri depărtare — și la cursurile agrozootehnice de masă. Toate cele aflate la reîntoarcere i-au prilejuit lui Dincă Marin o bucurie cel puțin egală cu bucuria încercată cînd a fost premiat.

Timpul s-a descrîncenat repede. Iarna a trecut ca o păreră. A rămas și s-a adîncit însă încrederea fiecăruia în colectiv, în coeziunea acestu-

ia. Au rămas cunoștințele dobîndite la cursuri, certitudinea că anul 1963 va aduce producții mai mari, dacă fiecare colectivist va munci așa cum trebuie.

Deocamdată, în stepă, a început semănatul culturilor din epoca I și continuă îngrășarea suplimentară a soarelui. Porumbul dublu hibrid va găsi un pat germinativ untos și afinat cum scrie la carte. Colectivității cunosc acum bine caracteristicile lui H. D. 408 și 409 și vor aplica o agrotehnică corespunzătoare.

La grădină, pe locul fostelor troiene, sub protejirea citorva sute de metri pătrați de geamuri, s-au semănat roșii, ardei iuți și castraveți. Aci lucrează cel mai proaspăt brigadier din gospodărie, tovarășul Stănia Florea, fost șef de echipă într-o brigadă de cîmp. El califică „din mers“ inginerul agronom al gospodăriei, Nicolae Barbu. Ziua, noul brigadier face practică, iar seara citește, pînă târziu, din vrafal de broșuri de specialitate pe care i le-a ales și recomandat inginerul.

Legumicultorii din Tuzla vor ca partea lor de contribuție la întărirea gospodăriei să se facă și mai simțită de acum încolo. Ceea ce au învățat la cursurile agrotehnice și-a găsit de altfel un larg cîmp de aplicare: grădina legumicolă va avea în acest an 140 de hectare, aproape de două ori mai mult ca în 1962. Este o creștere rapidă și în același ritm cresc și oamenii.

N. CULCEA

O cerere și semnificația ei

Faptul s-a petrecut la Anadachioi-Constanța, pe la sfîrșitul anului trecut. În gospodăria colectivă „Filimon Sîrbu“ se făceau pregătiri în vederea împărțirii veniturilor în bani și în natură. Colectivității își făcuseră socotelile cam cite produse și bani vor mai primi și s-au adresat conducerii „Să vină cineva de la C.E.C. aici la noi. Vrem carne“.

Conducerea gospodăriei a priceput. Ce a urmat merită să fie cunoscut. În ziua plății colectivității din Anadachioi au depus la C.E.C. nu mai puțin de 260.000 lei. Semnificația faptului poate fi înțeleasă de oricine stă de vorbă cu oamenii. Să cunoaștem doar cîțiva din ei. Spiru Balamaci a primit pentru zilele lucrate, în total 28.290 lei, în afară de produse: grîu, porumb, legume, brînză și altele. Ali Mustan cu soția și doi fii au încasat 33.270 lei. Și asta continuă. 30 de lei în bani la ziua-muncă, plus produsele. De unde s-a scos atîta băneț? Din grădinărie și zootehnie.

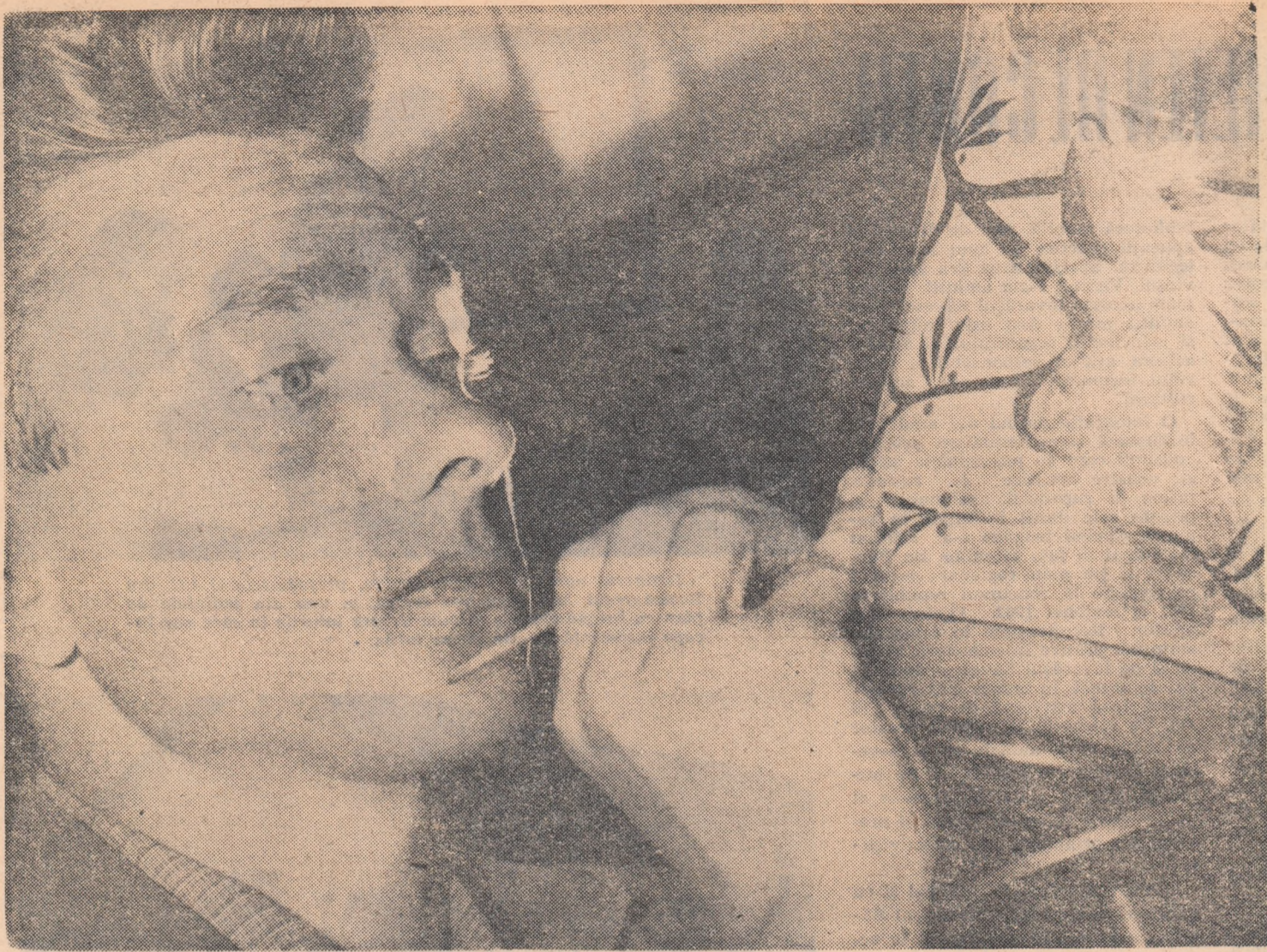
Gospodăria se află lîngă oraș. De aici orientarea colec-

tivității spre dezvoltarea legumiculturii și zootehniei. Chiar și în timpul iernei cînd termometrul indică ger puternic, colectivității culeg roșii, ardei iuți, salată, ridichi și încasează în 14 zile aproape 21.000 lei. Cele 100 vaci dau fiecare o producție de peste 3.400 litri de lapte. Într-un an, din legumicultură s-au realizat două milioane iar din zootehnie citeva sute de mii de lei.

Albu Ștefan vorbește despre cultura în seră. Ștefana Strășil completează insistînd asupra însemnătății îngrășămîntului și a modului de administrare. Inginera Mariana Popa îl ascultă. E mulțumită de răspunsuri. Se vede pe fața ei. Cursanții trec pe rînd la microscop. Privesc cu atenție și ascultă explicațiile. Se stinge lumina. Intră în funcțiune aparatul de diafilm. E vorba de producerea legumelor în seră. A doua zi lecția continuă „pe viu“ în seră.

După o corespondență trimisă de **C. MOCANU**

Creatori de frumos.
Fotografie de
E. Sirzea.

U seară ca altele

„Ce-mi vine mie în-unde îmi era urît singur cuc, acum cînd m-am tr-o seară, ia acum vreo două săptămîni. Mă în-vîrteam fără rost prin casă, aşteptînd ca nevasta să-ntindă masa, adică să cinăm. Am ră-maş numai noi doi, singuri în casă. Băiatul Virgil, s-a însurat toam-na trecută şi s-a mutat, iar fata-i plecată la un curs, în Cluj. Cinăm, cum zic, şi mă duc după o cană de vin în pivniţă. Cînd mă întorc, nevasta — cu năframă, cu cojoc, gata de drum.

— Da-ncotro? — o-ntreb.

— Avem adunare — îmi zice. — Simpozion.

— Unde?

— La şcoală.

— Şi cu ce o să vă ocupaţi, mă rog, acolo?

— Parcă tu nu ştii. Vorbim despre mame şi despre fiice, ca prietene.

O aud cum trînteşte porţita de către drum, cum cade clanţa la locul ei şi se face linişte. Mă gîndesc. Ce le-o venit lor să vorbească de mame şi fiice, prietene? Gust din vin ca şi acum aş fi căutat răspuns. Intr-un fel, să nu spun o vorbă în vînt, într-un fel au dreptate. Cine-şi poate mai bine cunoaşte fata decît mama care a născut-o şi crescut-o? Aşa se cade. Şi eu am avut o soră. Abia aşteptau ai mei s-o vadă măritată. Să fi întrebat pe-o fată, dacă-i place ori nu-i place, dacă vrea ori nu, asta ni se părea peste putinţă. Ia numai să fi încercat să se împotrivescă fata. Vai de zilele ei era. Alte vremuri, alte rînduieşi. Acum de aşa ceva se poate vorbi. Chiar la noi în casă. Florica noastră are 18 ani impliniţi, da' mie nici nu mi-o trăznit prin cap s-o-ntreb cînd are de gînd să se mărite, nici să-mi bat capul cu zestrea, cu alte şi alte treburi legate, ca mai-nainte vreme, de măritat.

— Vorbiţi, dragile mele, le-am urât eu, turnîndu-mi încă un pahar, dar nu mai aveam chef să ciocnesc eu cu mine.

Adică, îmi zic. Florica, la Cluj, la un curs de contabil, umbli şi-n clasa a X-a la seral, la noi în sat. Nu-i puţin lucru. Mamă-sa, zimbesc gîndindu-mă, adică prietenă-sa, îi la simpozion (auzi tu?), Virgil la vremea asta ori acasă ori la grajduri, iacătă-mă-s singur cuc. Şi tare bun vin am în cană. Şi astă-seară n-am treabă, ar trebuie să mă întind în pat, să mă odihnesc.

Îmi vine în ajutor tot fata mea, de departe de unde-i. Mi-aduc aminte că-n scrisoare o anunţ pe fata mai mică a lui Pantea Ironim că i-a trimis prin poştă nu ştiu ce, pe scurt, ce i-a cerut. Am eu o damigeană mică, mai bine zis, o sticlă mare, ca de două cupe bune, împletită-n rafie, bine, tare bine şi frumos lucrată. Cu vrîste roşii şi albastre. O umplu cu vin. Drept să-ţi spun nu atît pentru a-i duce ştirea fetii lui Ironim, mă urneam eu de-acasă, cît dorul de a-l vedea numaidecît pe tatăl ei, mă mîna. Cu o minută înainte habar n-aveam c-o să mă apuce aşa un dor năpraznic să-i văd negelul de pe nas şi barba nerasă de-o săptămîină a lui Ironim. Noi îi zicem Brici, tocmai că se rade rar. În clipa aceea, eram incredinţat că n-am pe lume un prieten mai bun. Poate

unde îmi era urît singur cuc, acum cînd m-am obişnuit să fiu mereu între oameni, s-aud cum rîd, cum vorbesc; toată ziua în brigadă, sau cu echipa, lucrăm. găseam sămîntă de vorbă, aveam cu cine fuma o ţigară!..

Zis şi făcut. Incui uşa, trîntesc porţita şi hai-hai-hai la Brici acasă. Lumină la bucatărie. Bat. Intru. Dau bună seara. Acasă, un băieţel de şcoală. Işi scria lecţiile. Ghicii că-i nepotul lui Ironim.

— Cum îţi zice ţie, făt-meu?

— Ionică.

— Unde-s ai casei? S-or topit?

— Nu! Mama cu mătuşa-s la şcoală, au adunare — îmi răspunde fecioraşul. — Tata-i plecat la oraş cu camionul.

Şi-i înşiră unul cite unul, pe unde-i fiecare.

— Da' bunicu-tău pe unde-i?

— La cercul de zootehnie.

— Aha! Na, bine.

Ies în drum. Ironim, la ceasul ăsta stă-n bancă şi asudă, scriînd pe caiet. Brava, mă gîndesc. E ceva şi cu Ironim Brici, şi-mi zic că sigur s-o fi ras. Nu se cuvine să ieşi în lume c-o barbă ca a ta, Ironime! Dacă-i aşa, hai la alt prieten bun al meu. La vărul meu, Sîmpetreanu. El trebuia chiar să-mi împrumute un joagăr, să schimb ştilpii la poartă. Mai bună ocazie nu aflu eu. Şi-apoi, sticla asta împletită o s-o uşurăm amîndoi. fie şi numai să-i dovedesc că am un vin mai bun ca al lui. El şade pe uliţa şcolii. Casa e ridicată de vreo cinci ani. Se vede că-i mină îndeminatică de meşter la mijloc. Tot ce-i lemn îi cioplit cu înflorituri. De el îmi place tare mult. Om de cuvînt şi fără astîmpăr. Numai că Sîmpetreanu ăsta tace, tace, aşa de mult, că de cite ori, rar, l-auzi vorbind, îţi vine ca şi cum i-ai auzi de prima dată glasul.

Ajung, trec drumul, sui treptele în verandă şi bat la uşă. Îmi deschide bătrîna, mamă-sa. Sara bună, bună sara, cum se cuvine. Mă poşteşte să şed. O întreb cum o duce. Mulţam de-ntrebare, îmbătrînim. Lucru ce se dovedeşte a fi greu, deoarece nu mă iartă şi mă întrebă de toţi şi dacă o să ţină mult frigul. În sfîrşit, mă întorc pe toate feţele, pînă apuc s-o-ntreb unde-i Sîmpetreanu:

— Unde să fie, Vasilică, băiete, la cămin. Au nu ştiu ce curs.

Aşa-i, am uitat. Mă grăbesc, chipurile, să ajung şi eu repede-repede acolo că-i lipsă mare de mine şi-i dau bună noapte — noapte bună, bătrîni, şi-s iar pe drum şi iar cu rafia vrîstată în mîină.

Dacă-i pe-aşa, ia-n să trec pe la Valer, contingent cu mine. De mult n-am mai dat ochii cu el, (de ieri) da' cine ştie dacă nu va pleca şi el la vreun curs, că-i place, tare-i place lui să se ocupe cu altoitul şi răsaltoitul. M-er durea dacă nu l-aş vedea înainte de-a sui curmătura să ies în şosea, la autobus. El şade aproape, pe hudiţa din dosul cooperativei.

În faţa cooperativei, dau de fecioru-său.

— Unde umbli noaptea, măi copile?

— Am fost la cor, bade Vasile.

— Tat-to i-acasă? N-a plecat la oraş?

— Săptămîna viitoare.

— Ce-i săptămîna viitoare? Atunci vine acasă?

— Atunci pleacă. În seara asta-i la laborator, cu inginerul. Sau poate c-o fi la seră.

— Nu-i acasă?

— Nu-i. Uită-te şi dumneata. La noi e întunerice.

Aşa şi era. Fac cale întoarsă. Să nu mai am eu prieteni? Ba am. Iacă, pe Dumitru Cîmpeanu, dacă nu-l găsec, atunci (şi-mi vine în minte cuscrul), mă duc la socrul lui Virgil, fratele lui Dumitru. La Dumitru fierbe uitată o oală pe sobă.

— Tata-i departe. În Bardăs. S-aducă un lot de...

Nu mai ascult. Mă topesc în întunerice şi dau zor să-ajung la cuscrul meu, la Vasile Cîmpeanu. Ne cheamă la fel. Tare-i place vînătoare. măcar că-i lipseşte un deget, la dreapta. Trage cu mijlociul. La 60 de ani, vede acun nisip. Om sănătos. Musai să dăm gata rafia asta. Stă la Virgil. Aşa că, hai, pe dîlmă, apoi treci de sediu şi dau în uliţa cea mai nouă din sat. Pe unele case a căzuţ prima zăpadă. Intru ca acasă, mă rog, unde-i cuscrul? Virgil ştiu că nu-i acasă. Aşa că pe cuscrul o rog să-l cheme pe Vasile că vreau să-i arăt sticla cit îi de frumos împletită cu vrîste în două culori, din rafie. Mi-a adus-o mie un prieten din secuime, nu-i găseşti perechea în sat. Cuscra ride, se uită şi o şi laudă:

— Frumoasă împletitură — incuviintează. — Beau şi eu un pahar.

— Bucurosi.

Şi torn în două pahare. Plimbat atîta vreme, vinul e rece ca de la gheaţă.

— O să-i placă lui bărbatu-tău.

— Numai de-ar veni acasă curînd.

— Da' ce-i pleacă la vînătoare? — şi mă-ntunece la fată.

— Îi la cercul zootehnic. Azi îi vineri.

Nici ăsta, nici Ironim, nici Sîmpetreanu, nici Valer, nici Dumitru, nici cuscrul, iar dacă iau la rînd satul, tot acolo aş fi De ciudă, mai torn cite un pahar, da' cuscrul mă opreşte.

— Mie nu, că acuşi vin nişte vecine. Avem un fel de şezătoare a noastră. Am fi ţinut-o la cămin, da' acolo au repetiţie şi nu-i loc.

— De-aia nu te-ai dus cu nevastă-mea la şcoală.

— Da' tu, Vasile, tu n-ai de gînd să faci nimic? — mă ia la rost, mai în glumă, mai în serios, cuscrul. Asta a fost, — încheie el.

— Chiar asta voiam să te întreb, bade Vasile, şi eu.

— Păi, cum să nu, numai că noi ţinem luna şi joia. Sint la brigada de cîmp; şi noi, cu ale noastre: solul, sămînta, cerealele, mă rog. Şi-atunci mi-am dat seama cit de multe lucruri se-ntîmplă în sat. Altădată... era tare pustiu în sat, mai cu seamă, iarna...

— Şi rafia?

— Pe cuscrul pe Ironim şi pe încă vreo doi i-am înfîlînit în drum spre casă, şi, cum la mine era mai aproape, i-am poftit. Şi le-am pus dinainte cîrnaţi afumaţi şi pahare. Să le fie de bine!

Schiţă de ŞTEFAN LUCA

B A

Rîdea,
cu dinţ
Rîdea c
şi-obra
sunîndu
— „Har
Din cel
Cioban.
Născut
Măicut
cînd fu
gemu,
şi-aşa c
ea sing
cu-n sn
Şi-ntr-u
mi-a pu
să cres
şi t
la m
Păgine
şi supe

Azi, cio
de doin
Şi ca s
citesc d
aici stă
multe-n
De ce-o
că-i bin
De cine
De mul
Păcală
dar vre

Stam p
şi-l mă
Sub el,
dormea
de rob
Iar Bă
un hro
grînar
şi legen
şi drun
fereastr

Nicioin
n-au p
analfab
Azi păs
şi vren
şi hron

Abia întors
(ie, Dumitru
toate rubeden
din sat; tutur
zuse moartea
trăgea parcă
neagră, dar d
luptat din răs
ţei lor, el, Du
mai departe,
tului. Acum,
are poftă de

Cu şalele
patul de lingă
gerată econo
cum, se răsfă
cu boala, Dur
încă de citev
tat în spitalul
chis" chiar p
taţ de un plu
altele — zic
numai preşed
nu. Iată de ce
încă de pe c
bocancii în t
o zvîcnire ca
cusăturile şi
între perne,
lenţă.

cepei
 ul cepei.
 stre flori
 oi bujori —
 op de spice :
 , — așa îmi zice.
 Noi”
 printre oi.
 în stână.
 âtrînă,
 jungă
 trungă,
 bunicul
 uricul
 lină.
 iata-i mină
 urici,
 oinici
 is !
 or
 ...
 mi-i dor
 tranzistor.
 geți —
 vedeți ;
 a păr
 adevăr.
 ocot
 le tot.
 dot.
 dria”
 Esor”
 romeții” —
 lne-s geții...”
 răgan
 cioban.
 gorgan,
 i-alaj
 i cai.
 ârut
 de lut,
 ur,
 ir,
 i de zare,
 mare...
 e istorii
 păstorii,
 veci.
 t și tot
 t...
 GE DAN

Rogoz vrea să simtă primăvara, a ieșit pe prispă numai în flanelă și vîntul mușcă din el, hămesit. Lui însă nu-i pasă, se foiește mereu dintr-un capăt al prispei în altul. I se pare că ceva nu este în regulă. „Da, domnule, așa se cuvine să fie ! Incearcă el să se liniștească. Aștept, și cînd se declanșează, gata !” Tresare uimit, nu-și mai recunoaște vocea, parcă n-ar fi a lui, și-și privește palmele oarecum incurcat. Deodată, îl apucă drații și se răfoiește la Rogoz celălalt, de dinăuntru : „Ce nu-ți convine, mă rog ?” Rogoz celălalt, de dinăuntru, e deștept, știe ce nu-i convine, de fapt știe și Rogoz astă-lalt, dar o face pe nîznaiul, ca și cum s-ar fi înțeles amîndoi să închidă ochii. „Știm noi ce știm, dar de data asta, treacă...”

Anul trecut, pe vremea asta, Rogoz nu-și vedea capul de treburi mărunte. (El s-a înscris ultimul în colectivă, astă primăvară). Îi plăcea să se pregătească din vreme pentru însămintări. Iar acum, dintr-o dată, fără nici o treabă.

Ieri a fost pe la gospodărie, s-a invîrtit vreo două ceasuri, n-a găsit nimic de făcut, căci toate pregătirile erau încheiate, și s-a întors înapoi acasă. Ar fi vrut să stea de vorbă cu președintele, să-l întrebe cînd se declanșează campania, dar președintele și brigadierul și șefii de echipe erau în ședință. Nici de la tractoriști n-a aflat mare lucru. Băieții așteptau și ei, stăteau la soare, citeau. Tractoarele sînt gata de vreo două săptămîni, vopsite, ferchezuite, așteaptă semnalul. Dar primăvara e cocoană, face fasoane și se lasă rugată.

Rogoz se uită cu părere de rău prin ogradă. Zăpada e țeapănă, nu se topește. Dacă s-ar topi cît de cît, tot ar fi ceva. Omul se scarpină după ureche, îl ia din nou cu frig. Vîntul nu se incurcă, trage de el fără milă. „Uite, frate, ce chestie — se amuză Rogoz — vine primăvara, orice s-ar spune. Vine primăvara, care va să zică, și eu stau cu brațele în sîn. N-am ce face ! Căruțele ni le-am pregătit, sămînța a fost selecționată, tractoarele parcă-s scoase din cutie... Chiar dacă ai vrea să faci ceva, n-ai ce ! Ca să vezi ce chestie !”

Trece în fugă pe uliță vîru-său, Oprișan. Oprișan este șef de echipă în brigada de cîmp Rogoz strigă la el :

— Mă, Oprișane, ce se aude ?

Acesta dă din mină, n-are timp de palavre.

— Ce să se audă ? Bine. Poate mîine...

— Aha ! face Rogoz înveselit. Olgoș !

Asta e vorba lui. Dacă vrea să aprobe pe cineva și este bine dispus, pleacă din buze : olgoș ! E o vorbă unguerească a auzit-o în armată, nu prea știe exact ce înseamnă, dar îi place cum sună, și o repetă mereu : olgoș ! Peste zece minute, Oprișan trece iar, tot într-o fugă, spre sediul gospodăriei.

„S-a dat naibii Oprișan asta — face Rogoz de unul singur. Incepe să se încreadă ! Cum că el ar avea răspunderi. De ! Nu-i mai ajungi la nas. Bine, mă Oprișane, dacă tu crezi că ești șef de echipă și trebuie s-o faci pe nebunul, n-ai decît ! Cînd o să-mi vină și mie apa la moară, n-am să te cunosc”. Și-și inchipuie cum o să fie cînd o să-i vină apa la moasă. Asta s-ar putea întîmpla cam prin mai, la prașilă.

— Ce zici tu, Rogoz, de porumb ? Trebuie prașit n-ai vrea să vii la mine în echipă ? Tu te pricepi mai bine, citești broșuri...

— Mă Oprișane — o să-l ia Rogoz peste picior — prașitul trebuia să-l înveți de la tac-tu, mă, nu acum la bătrînețe !

— Fii serios, Rogoz, nu de prașit de ăla e vorba. Noi vrem să iasă 5.000 de kile la hectar. E problema de densitate, cu adîncimea prașilei, știi tu...

— Chiar 5.000 ? !

O să-l fiarbă pe Oprișan, asta-i sigur.

Rogoz simte că i-au înghețat picioarele,

ÎN AȘTEPTARE

Schiță de MANOLE AUNEANU

dar n-are chef să intre în casă. Își amintește că mîine s-ar putea să se declanșeze campania, măcar atîta lucru ar trebui să știe și Oprișan ! — și strigă nevesti-si din ușă :

— Gata sumanul acela, nevastă ? Hai, omule, ce te mocăiești atîta ? Ți-am spus că mîine ies la cîmp ! Curăță și pantalonii cei groși. Poți să-i și calci că nu-ți cade mîna ! Bocancii sînt curați ? Lasă, îi dau eu cu cremă !

Nevastă-sa se crucește. Ce l-o fi apucat ? Cine a mai văzut să te duci la cîmp cu pantalonii călcați, și cu bocanci vîcsuiți ? ! Rogoz este gata să se supere, dar acum nu poate. Ce știe ea, femeia, ce se cheamă aia, mîine ? !

Ca să nu stea degeaba, ia lopata și în-

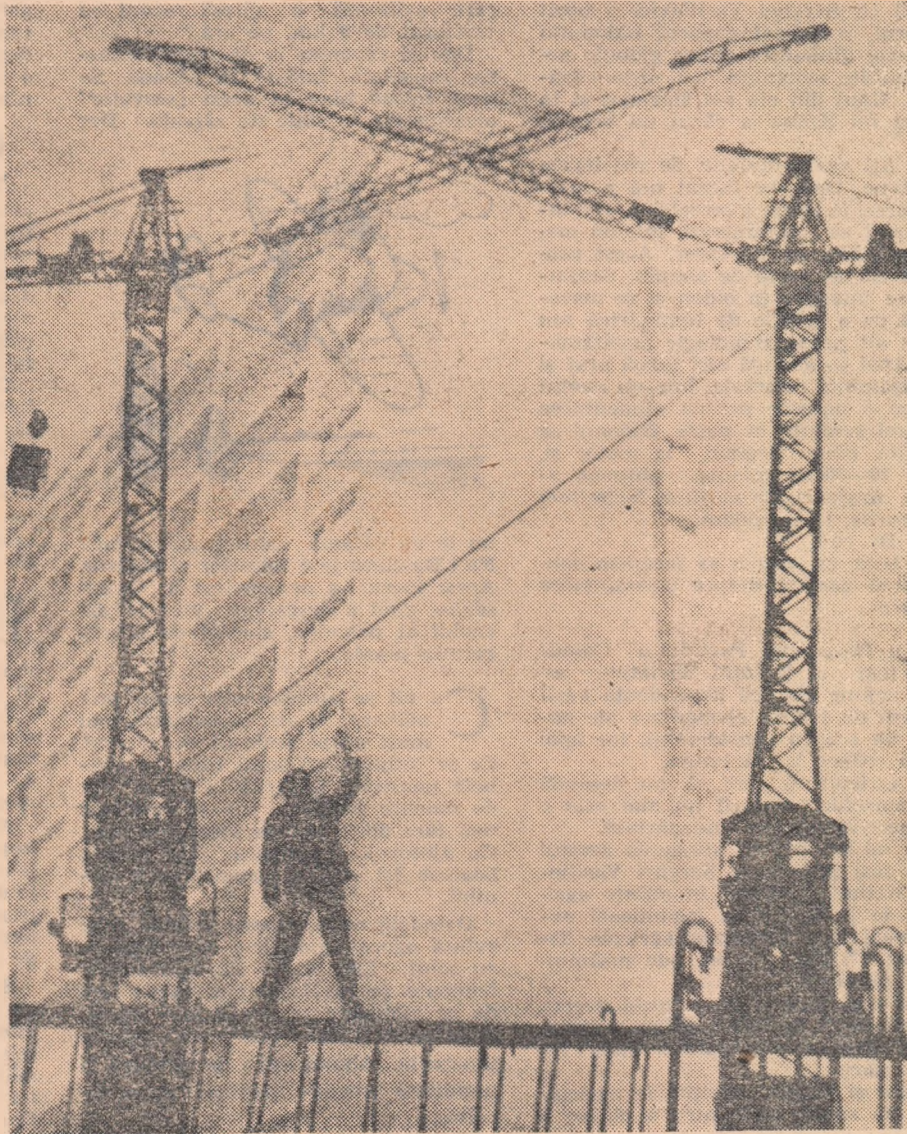
cepe să curețe zăpada din curte. O strînge în grămezi potrivite, cu vîrfuri țuguiate și zăpada albă, curată, sticlește la soare cu ochi de piscă șireată. După vreun ceas, apare „comandamentul”. Venind de la sediul gospodăriei. În frunte merg președintele și Oprișan. Rogoz se duce la poartă să-i salute. Vîru-său se desprinde din grup și se apropie de el. Îi cere un chibrit. Rogoz îi cercetează cu atenție fața nebărbierită, trasă de oboseală, și constată că Oprișan nu-i de loc increzut, omul are răspundere, asta e clar ! În timp ce-și aprinde țigara, Oprișan îi spune pufînd că mîine se declanșează într-adevăr campania și el, Rogoz, a fost repartizat la însămintări pe lingă tractoristul Ochișor.

— Bine, mă Oprișane — răspunde Rogoz cu prefăcută nepăsare. Olgoș !

Abia cînd se află din nou pe prispă simte bucuria din plîn, o bucurie nouă, cum n-a avut niciodată primăvara. Și fiindcă pînă mîine mai are de așteptat, strigă iar la nevastă-sa cu glas cît se poate de stăpînit :

— Hai, mă femeie și pregătește mîncarea ! Ți-am spus doar că mîine ies la însămintat cu tractorul lui Ochișor !

Soarele stă tot acolo, leheză, pe coama dealului, dar acum nu mai are dinți, încălzește de-a binelea.

Arc de triumf.

Fotografie de A. Mihailopol

ÎMPĂCAREA

Schiță de AUREL LEON

opera-
 asă de
 riceteni
 um vă-
 urita îl
 o apă
 și s-au
 a știin-
 să facă
 pămînt-
 scență,
 născut.
 rne, pe
 o exa-
 i, oare-
 bișnului
 ovestit
 ost tra-
 a „des-
 re asis-
 multe
 oricui,
 adalbu,
 glasul
 scutura
 ul avu
 săgetat
 țignit
 somno-

La drept vorbind, grija președintelui îl măgulea, dar mulțumirea îi era întunecată de amintirea ultimei adunări generale la care participase. Se pusese în discuție planul contractărilor pe 1963 și oamenii păreau la început a fi împărțiți în grupuri, după păreri. Așa-i totdeauna cînd sînt mai multe capete. Se ciocnesc ideile, se învălmășesc vorbele, pînă ce părerea cea mai bună își sapă albie în mulțime și apoi toate apele merg către ea și se face un singur fluviu. Dumitru era atunci cu puțin damp în cap rămas de la o nunță abia terminată, că nunțile se ținuseră lanț în Prigoreni și mare lucru să nu i se fi tras tot de acolo și perforația care l-a dus la operație !

În spital, stînd așa cu ochii pierduți în albul tavanului ca pe un cîmp nîns, fără margini, bolnavul are răgazul să se gîndească la multe, dar mai ales să retrăiască întîmplări din viața lui. Dumitru fusese impresionat ascultînd o dată la radio vocea unor mari actori acum morți. „Știința a reușit și minunea asta, își zisese dînsul. Trupul e de mult oale și ulcele, urmînd soarta celor pieritoare,

dar talentul rămîne. Mortul ride și cîntă ca și cum ar fi colea, lingă tine. Aproape că îl și vezi”. De minunea asta își amintise în spital, cînd, rememorînd ședința cu planul contractărilor, i se părea că el, reînviatul de azi, ascultă vocea celuiilalt Dumitru, care combate cifrele planului și îl acuză pe președinte că nu știe să apere și interesele colectivîștilor. „Trebuie să asigurăm, înainte de toate, fondul centralizat al statului” strigase contabilul. „Dăm cît s-a fixat, că așa-i bine, i se alăturase Floarea lui Cobiliță, că și statul are nevoile lui și ne dă multe și de toate”.

De la masa lui, din față, președintele asculta și vedea tot, urmărînd discuțiile. La un moment dat, Dumitru îi întîlni privirea și se așeză cît putu mai repede, dar cu aceeași încăpățînire rămasă pe obraz, semn că rămîne la părerea sa.

După ce lucrurile se limpeziră, președintele era prea stăpîn pe situație ca să mai combată o voce izolată. Faptul acesta îl făcu pe Dumitru să

se simtă și mai stingherit, mai ales că, după ce îi trecu hărțagul, își dădu seama că Ștefan ar fi avut argumente să-l dea peste cap. Se gîndise chiar să-i caute calea președintelui și să se explice în vreun fel, dar intervenise boala.

Acum a venit președintele la el, îi strînge mîna bucuos și îl întrebă de sănătate. Mina osoasă și rece a lui Ștefan îi transmite o chemare tînească spre munca de afară, spre viața deplină și Dumitru simte o înviore în tot corpul. În vremea asta, Ileana turuia ca o morișcă. Știa pe de rost tot ce a povestit bărbatul și nu lăsa nimic la o parte. A prins și unii termeni medicali pe care îi rostotește cu importanță, îndepărtîndu-le mirosul de acid fenic. Din cînd în cînd, se oprește și oftează :

— Hei, dacă nu erau doctorii de la spitalul cel nou și îngrijirca peste măsură de bună, nu mai stătea azi Dumitru ca Bim pasa între perne !

Președintele incuviîncează tăcut din cap și privirea blindă a ochilor săi căprui îl cercetează pe Dumitru cută cu cută. Dumitru nu poate suporta blîndețea catifelată a acestei priviri și își face de lucru cu o cărțuie aflată la îndemînă. Ileana nu înțelege situația și, legîndu-se de acea carte, povestește că a lăsat-o acasă. Nică, feciorul cel mare, intră la școala tehnică agricolă. Băiatul a fost acasă

în vacanța de iarnă și „o duce cu școala cum nu se poate mai bine”. Ca și cum ar fi fost înțeleasă cu președintele, Ileana nu mai termina cu grija statului pentru tineret, cu școlile și facultățile cele mindre și cu o mulțime de lucruri, încît era de mirare cum de le știa pe toate.

Dumitru simțea că nu mai poate răbda. Privirea calmă a președintelui i se părea o picătură de apă căzînd răbdătoare mereu în același loc. Îi venea să strige : „Hai, spune-mi în obraz ceea ce gîndești, că am făcut o prostie și ți-a ieșit deasupra dreptatea. Ză-i că am făcut proba chiar pe pielea mea, zi-i ce vrei, dar spune ceva”.

Îi era gura uscată. Ceru nevastă un pic de ceai, Ștefan se grăbi să-l întîndă ceasca. Cînd i-o înapoie, privirea lor se întîlni. Dumitru spuse : „Mulțumesc, Ștefane !”... dar așa fel încît președintele înțelese totuși și drept răspuns îi întînse tovarășește mîna și îi zîmbi din toată inima.

Abia atunci Dumitru păru că se trezește la viață și îi spuse Ileanei cu glasul lui de totdeauna :

— Măi, nevastă, vorba multă sărăcia omului. Nu se găsește nimic în casa asta pentru omenit un oaspete, așa cum merită ?

MINUNI OBISNUITE

Dacă vrei să vezi o minune obișnuită — ni s-a spus la Academia agricolă unională „Timireazev” — vizitați Stațiunea legumicolă experimentală. Întrebați de Serghei Vasilievici Krilov.

...Pe Serghei Vasilievici l-am găsit într-un fel de casuță. În mijlocul sin-gurei încăperi a căsuței stătea un aparat, compus dintr-un bidon metalic fixat de o platformă de lemn. O curea de transmisie lega platforma de un motor electric, care-i imprima o mișcare circulară.

— Semănăm grâu — ne-a spus Serghei Vasilievici după prezentările de rigoare, făcând un semn din cap înspre bidonul ce se rotește necontenit. Ce înseamnă „semănăm grâu”?

Iată că Serghei Vasilievici a oprit motorul, a ridicat capacul bidonului și a scos dinăuntru câteva globule negre, calde, semănând cu niște drajeuri. Unul din ele s-a sfărâmat și în palma lui Krilov a căzut un bob de grâu.

— Ați auzit, desigur, de recoltarea în etape. Ceea ce facem noi e însă-mițarea în etape a cerealelor. Mai în-tii, grâul se însămițează într-un me-diu nutritiv, în laborator. Acest pro-ces e cît se poate de simplu. Semin-țele se introduc în bidon și se mace-rează cu o soluție de luminărică sau cu un alt preparat biologic nevătămă-tor. Într-o perioadă de timp necesar fiecărei semințe în parte. Bidonul se închide, dăm drumul la motor și, după 20—30 de minute, obținem a-cesse drajeuri. Ca să nu se fărîmîțeze drajeurile, le congelăm.

— De ce?

— Uite, cu asta o să începem con-vorbirea noastră despre însămițarea de iarnă.

In Programul Partidului Comu-nist al Uniunii Sovietice, se spune clar că dependența agri-culturii de forțele elementare ale na-turii va scădea considerabil, iar apoi se va reduce la minimum.

O agricultură care să nu depindă de capriciile naturii nu mai este o perspectivă istorică îndepărtată.

Un mijloc pentru atingerea acestui țel a fost propus de Serghei Vasilie-vici Krilov, candidat în științe agri-cole, de la Stațiunea legumicolă ex-perimentală a Academiei agricole „Ti-mireazev”. Este vorba de însămițarea de iarnă.

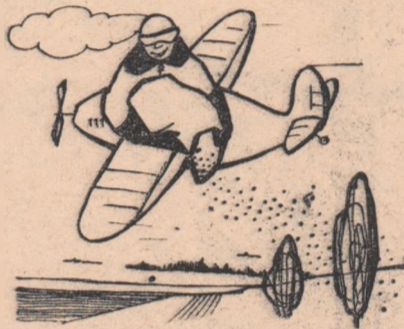
Dar mai înainte de a vorbi despre însămițarea de iarnă, să ne ocupăm de ce depinde garantarea unei re-colte mari.

Chiar și un om neinițiat în agricul-tură va spune că pentru a obține o

recoltă mare, trebuie să avem un sol bine îngreșat și o cantitate suficientă de umiditate, trebuie să stîrpicim bu-ruienile, să însămițăm la timp și să stringem la timp recolta. Ce propune Krilov pentru îndeplinirea acestor condiții?

Am și făcut întrucîtva cunoștință cu metoda lui: am „semănat” grîu într-un mediu nutritiv și am obținut niște drajeuri. Acum, în anotimpul rece, drajeurile se însămițează de-a dreptul în zăpadă. Pentru o astfel de însămițare, nu e obligatoriu să re-curgem la tractoare. Putem folosi cu succes săni ușoare cu elice, sau chiar aviația. Înăsămîntare cu o viteză de 70—100 km. pe oră! Poate oare să vi-seze la asta un mecanizator de la țară care realizează o viteză record cu tractorul de 9 km. pe oră?

Dar să revenim la drajeurile noas-tre congelate. Iată-le în zăpadă. Se simt foarte bine în acest „elevator” alcătuit din cristale de zăpadă. Dar

nu le va vătăma oare frigul iernii? Nu! Ba chiar le e folositor și iernii. Acest lucru l-a demonstrat T. D. Li-senko, cînd a descoperit, încă în de-ceniul al patrulea, stadiul de iarovi-zare la plante.

Cu cît se apropie mai mult pri-măvara, cu atît se subțiază mai mult acoperămintul de zăpadă. Ce se întîmplă în acest timp cu boa-bele noastre? Datorită „cămășii” lor de culoare închisă, ele se încălzesc mai tare decît zăpada înconjurătoare. Cu ajutorul „ascuțitului” lor termic, boabele își croiesc drum înspre pămînt.

Deindată ce se topește zăpada și se zvință ogrorul, globulele se contopesc cu solul. Este știut că suprafețele bombate se încălzesc mai tare; iată de ce globulele se usucă mai repede și încep să tragă din toate părțile umezeala. Abundența de căldură și umiditate trezește sămînta, care în-colțește.

Este interesant de remarcat cu cîtă precizie se manifestă la acest mod de dezvoltare a plantei însușirile ei ere-ditare milenare. În micul bob parcă intră în funcțiune un releu: el îi „sfătuieste” să nu se pripească și să nu-și alcătuiască tulpina de la supra-față, căci s-ar putea ca frigul să re-vină, ci să-și îndrepte toate forțele organismului spre dezvoltarea siste-mului radicular. Rădăcinile grîului „de iarnă” sînt de regulă de 2—2,5 ori mai lungi decît cele ale grîului însămițat primăvara. Acesta nu e un simplu avantaj. E o deosebire uimi-toare, calitativă. Avînd un sistem ra-dicular des și lung, planta are în tot-deauna acces la sursele de apă din sol. E un fel de autoirigare. Iar iri-garea e o problemă cheie în agricul-tură. Datorită autoirigării, plantele depind puțin de ploii, ceea ce prezintă o importanță deosebită pentru regi-urile secetoase.

Si acum, să facem o recapitulare. Drajeurile noastre se dezvoltă într-un regim, ca să zicem așa, „cel mai favorabil”: ele trec printr-o perioadă de pregătire biologică, ab-sorb cu lăcomie și pe satureate umi-ditatea din primăvară, își croiesc drum pînă la fîntînile de adîncime ale pămîntului și capătă maximum de căldură, întrucît stau chiar la supra-fața pămîntului.

Cînd grîul a și răsărit voios, aş-ternînd pe ogor un covor de verdea-ță, sămîntele buruienilor, aflate în-tr-un sol mai compact, abia se tre-zesc din hibernare. Fiecare de grîu ba-rează drumul buruienilor. Nu mai e nevoie de plivit. Ni se oferă posibili-tatea de a folosi o metodă biologică de luptă împotriva buruienilor.

Dar ați uitat, se pare, că cultu-rurile cerealiere și legumicole au dușmani nu numai din lu-mea vegetală, ci și din lumea anima-lă — ne va aminti cititorul.

Intr-adevăr, există o mulțime de viruși și insecte dăunătoare care pri-vesc cu jînd la recolta de cereale și de legume. Nu vor cauza oare ele o pierdere de recoltă?

Nu. Și iată de ce. Dezvoltîndu-se impetuos la începutul primăverii, plantele scapă de urmăriții lor din-totdeauna. Așa cum spun biologii, se produce o separare a ciclurilor de dezvoltare a dăunătorilor și a fazelor de dezvoltare a plantelor de cultură.

Să luăm, de pildă, gîrgărița sfecliei. Ea prinde viață primăvara tocmai în momentul în care apar pe ogor plan-tele gîngășe și zemoase. Istoria nenu-măratelor generații ale strămoșilor ei i-a dat ocazia uimitoare de a se înmulți. Dar într-o bună zi, trezindu-se la

semnalul dat, gîrgărița se uită și nu-i vine să creadă ceea ce vede: într-un chip de neînțeles, sfecla de zahăr a apucat să se maturizeze. Gîrgărița se năpustește asupra ei, dar dă îndărăt: dinții ei nu mai pot să muște din frunza groasă.

Dar să vorbim și de alte condiții ale obținerii de recolte mari și garantate.

Din punct de vedere al biologi-ei agricultura e un sistem de exploatare a fotosintezelor. În frun-zulița verde se săvîrșește cea mai uimitoare minune de pe pămînt: fermecată de ea, raza de soare creează, din bioxid de carbon și apă, o substanță vie — albumina. Oamenii de știință au stabilit că 90—95 la sută din recoltă se creează datorită razelor solare parcă „din nimic”. Într-o zi cu soare, orzul, de pildă, acumulează pe

o suprafață de un hectar, 250—300 kg. substanță vie. În acest proces, el absoarbe 2—4 kg. de azot, 2—3 kg. de potasiu și 500 kg. de bioxid de car-bon. Iar în toată perioada de vegeta-ție, plantele de pe acest hectar ab-sorb 120—150 kg. de azot și 20 tone de bioxid de carbon!

Se pune întrebarea dacă rolul în-grășămintelor în crearea recoltei e într-adevăr atît de mare după cum se crede. Și totuși, rolul acesta e mare. Este limpede că nu se poate scosta pe o recoltă mare și garantată, fără îngrășăminte minerale.

Noi introducem în fiecare an în sol mii de tone de îngrășăminte mine-rale. Dar nu toate aceste îngrășă-minte alimentează plantele de cul-tură. Să nu uităm că în sol trăiesc și buruieni. Fără să vrem, noi hrănim și acești „trîntori” ai ogoarelor.

Tehnologia însămițării de iarnă propusă de S. V. Krilov se bazează pe o strictă economie a îngrășămin-telor minerale. Așa se introduce sis-temul „rației alimentare”. Drajeul pus în arătură, ca să dea recoltă, a primit de la om garnitura completă de substanțe necesare pentru buna lui dezvoltare. Îngrășăminte nu pentru fiecare hectar de arătură, ci pentru fiecare sămîntă — iată în ce constă sensul tehnologiei însămițării de iar-nă. În felul acesta se garantează nu-triția minerală a fiecărui bob semă-nat. Și azotul, și potasiul, și fosforul, și microelementele stau „la îndemi-na” plantei și ea își facează cu re-pezițiune trupul din aceste substanțe.

Dimensiunile unui articol nu ne îngăduie să spunem prea multe despre acest entuziast al însă-mițării de iarnă care este Serghei Vasilievici Krilov. Omul acesta mo-dest, îndrăgostit de munca lui, pare că pricepe limba plantelor: atît de vast e spiritul lui de observație și atît de clară e viziunea lui biologică. Acest eminent savant-agronom sovie-tic pășește în rîndurile acelor cute-zători pionieri ai științei care deschid drumuri noi spre luminosul mîine.

de I. POLKOVNIKOV
În romînește de IGOR BLOCK

Instrumente muzicale ale poporului român

Zestrea de instrumente muzicale a poporului român este deosebit de bogată. În fața actuală a cercetărilor cunoaștem nu mai puțin de cinci tipuri de buciune, cinci feluri de cimpoate și o împunătoare familie de fluier alcătuită din treisprezece membrii, alături de alte și alte instrumente muzicale, nu mai puțin însemnate, cum ar fi, de pildă, cobza ori naiul. Socotim de folos să desprindem, în cuprinsul citorva articole, unele fapte din lumea instrumentelor muzicale pe care poporul nostru le-a fărînt ori le-a împrumutat în de-cursul istoriei, potrivit-du-le unele din a-și ex-prima minunatele și ne-secatele sale creații.

★ O frunză, un fir de iarbă, o bucată de coajă de mesteacăn, un solz de pește, ori o bucată de celuloid sînt în stare să tălmăcească în sunete simțămîntele care îl frămîntă pe artistul popu-lar.

Dragostea poporului nostru pentru cîntatul

din frunză se oglindește adesea în cîntecele sale: „Ia-mi ascultă cum mai cîntă.

Cum mai cîntă badiu-n frunză. Badiu-n frunza părului. În dunga piriului, Ș-așa cîntă de frumos De cadă frunza pe jos...”

Oricît ar părea de ne-însemnat acest „instru-ment”, arta cu care cîntă Florica Mîzgoi din comuna Bătrîni, Telea-jeu-Ploiești, a fost răs-plătită în anii puterii populare: ea este lau-reată a concursului in-ternational din cadrul Festivalului Mondial al Tineretului și Studen-ților de la Budapesta.

Locuitorii satelor noastre știu cînta pe a-locurea din solz de pe-ște, de obicei de crap, pe care-l țîn între partea inferioară a dinților și buză. Sunetul limpede și pătrunzător este mo-delat de executant, ade-sea cu măiestrie. Con-cursurile mișcărti arti-stice de amatori au sco-s la iveală cîțiva inzes-trați executanți din a-cest „instrument”. Ni-l amintim pe Tudor Sar-

cea din comuna Ianca Nouă, Corabia-Oltenia, și pe bănățeanul Iosif Hander de la casa de cultură din Făget. Că-minul cultural din Vadu-Olt (Hîrșova-Do-brogea) a prezentat la u-nu din concursuri un interesant ansamblu din solzi de pește. Mai a-proape, în cadrul Festi-valului folcloric al țări-lor balcanice și din zona Mării Adriatice, des-fășurat vara trecută în Capitală, Marin Toma din comuna Victoria (Brăila-Galați) i-a fer-mecat pe ascultători. Străinilor, îndeosebi, nu le venea să creadă că dintr-un simplu solz de crap se poate cînta cu atîtă măiestrie!

Solz de pește poate fi înlocuit cu înlesnire printr-o bucată de ce-luloid. Așa face tînărul Eugen Munteanu din comuna Găiceana (Adjăd-Bacău), pe care îl putem asculta pe un disc „E-lectrecord”, înregistrat nu demult.

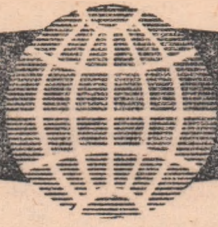
Un instrument muzi-cal aproape tot atît de simplu ca frunza ori ca solzul de pește este

drîmba, o potcoavă mi-cuță de fier, în mijlocul căreia este prinsă o lim-bă subțire de oșel. Vi-brățiile acesteia, provo-cate prin cîmpirea ei cu degetul, sînt întărite în gura executantului în fața căreia este ținut in-strumentul. Ascultătorii posturilor noastre de ra-dio îl pot auzi din cînd în cînd pe Ion Constan-tinescu, de fel din co-muna Potlogi (Titu-București), talentat e-xecutant din drîmbă. Dînsul a cercetat o per-fecționare a acestui mo-dest instrument. Pe un mîner de lemn de rezonanță a fixat trei drîmbe mari, acordate diferit. Limbile lor, mo-bile, îngăduie potrivirea cu alte instrumente cu care pot cînta laolaltă. El cîntă acompaniat de orchestra populară a Radioteleviziunii.

Oricît de simple ar fi, asemenea instrumente dovedesc că în mîna unor oameni talentați sînt în stare să creeze o veritabilă emoție ar-tistică ascultătorilor.

AL. TIBERIU

Obstacole în calea tratativilor

În ultimele ședințe ale Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, reprezentantul Statelor Unite a încercat în fel și chip să justifice cererea S.U.A. în legătură cu efectuarea unui număr mare de inspecții la fața locului. De data aceasta însă puterile occidentale și-au schimbat subit „argumentele”. Ani de zile, ele au susținut că aceste inspecții „la fața locului” ar fi dictate de calcule „strict științifice”. După cum se știe, reprezentanții țărilor socialiste au demonstrat în mod convingător că tocmai progresele științifice și tehnice au creat posibilitatea detectării oricăror experiențe cu mijloace naționale. De asemenea, în prezent în întreaga lume funcționează circa 800 stațiuni automate de identificare a fenomenelor seismice, deci și a celor provocate de exploziile nucleare subterane. Văzându-se în fața unor fapte care nu mai pot fi contestate, puterile occidentale au trecut la înlocuirea „argumentelor” la care au apelat pînă acum. Astfel, reprezentanții S.U.A., Angliei și Italiei, susțin în prezent că cererile lor, cu privire la numărul de inspecții ar fi, chipurile, în funcție, nu atât de date științifice cît de... întinderea mare a teritoriului Uniunii Sovietice în care ar avea loc anual „un număr mare” de fenomene seismice, fenomene care n-ar putea fi deosebite ușor de eventualele explozii nucleare.

După cum era și firesc „argumentele” acestea au stîrnit uimire în cercurile conferinței. Conform documentelor elaborate de savanți cu renume, inclusiv savanți americani, pe teritoriul Statelor Unite au loc anual de circa 3 ori mai multe fenomene seismice decît pe teritoriul Uniunii Sovietice. Atunci, care e rațiunea noii „argumentări” a puterilor occidentale? Așa cum a arătat S. Tarapkin, șeful delegației Uniunii Sovietice, toate acestea dovedesc că puterile occidentale, în frunte cu S.U.A., în loc să fie preocupate de găsirea unor soluții constructive pentru încheierea acordului cu privire la încetarea experiențelor nucleare, dimpotrivă ele fac totul pentru a ridica noi obstacole în calea tratativilor.

Singeroase represii în Irak

În Irak se săvîrșesc noi samavolnicii împotriva celor mai buni fii ai poporului irakian. După cum anunță agențiile de presă, la 10 martie tribunalul militar din Irak a condamnat la moarte alți 25 de comuniști irakieni, acuzați că ar fi opus chipurile „rezistență armată” noului regim din țară.

Opinia publică progresistă mondială protestează și condamnă cu indignare aceste represii singeroase din Irak. Adevărații prieteni ai poporului irakian nu pot rămîne indiferenți față de această teroare anticomunistă și își exprimă solidaritatea cu forțele patriotice din această țară greu încercată în momentul de față.

Protestînd împotriva noilor acte de represii sălbatice din Irak, C.C. al P.C.U.S. a declarat că „autoritățile irakiene batjocoresc principiile elementare ale umanității și democrației, lansează o provocare fățișă poporului irakian, întregii opinii publice progresiste mondiale”.

Patrioții irakieni sînt aruncați în temnițe, condamnați la moarte și supuși unor represii sălbatice pentru că luptă pentru libertatea și fericirea poporului lor, ceea ce nu-i de loc pe placul actualului regim aservit intereselor oligarhiei autohtone și imperialismului.

„Nu vrem război”, „Să dezarmăm” — iată ideile în numele cărora, cercuri tot mai largi de cetățeni din S.U.A. acționează în sprijinul apărării păcii și destinderii încordării internaționale.

Macapagal

Își face reclamă

Președintele Filipinelor, Macapagal, tinjește după gloria stelelor de cinematograf.

Pe la sfîrșitul lui ianuarie, așezările din arhipelagul insulelor filipineze au fost inundate cu mii și mii de afișe multicolore ce-l înfățișau pe Macapagal în chip de... țăran cultivator de orez. „În felul acesta — scrie ziarul „Manilla

note POLITICE

Chronicle” — se urmărește cu-cerirea de simpatii pentru președinte în rîndurile maselor țărănești, aduse la disperare de politica economică a guvernului”. De altfel, afișele au și o scurtă vorbire în care sînt ridicare în slăvi pretenșile înfăptuiri ale lui Macapagal spre folosul țărănimii. Care sînt aceste realizări? Iată ce scrie același „Manilla Chronicle”, ziar oficial, despre starea satelor din Filipine: „La noi mai sînt multe de făcut, în special în ceea ce-l privește pe țărani. Foamea s-a instalat în casele lor. Lipsa de pămînt este acută. Copiii nu pot merge la școli, deoarece acestea nu există. 12 milioane de țărani trăiesc într-o situație grea, lucrînd, unii dintre ei, mici petice de ogor cu unelte primitive, ca acum cîteva sute de ani. Blidul de orez necesar hranei zilnice lipsește mereu de la masa țărănilor”.

După cum se vede, Macapagal poate mult și bine să tinjească după glorie, după popularitate.

P. TĂTARU

În cîteva rînduri

● Zăpada căzută din belșug iarna aceasta în Italia a izolat multă vreme numeroase localități de restul lumii. Așa a fost izolat, timp de unsprezece zile, satul Castelluccio di Norsia. În cea de-a unsprezecea zi, sătenii de aici au văzut apărînd un elicopter, care a început să se rotească pe deasupra pieței din mijlocul satului.

Ce le-a trimis guvernul țărănilor înfometate? Alimente sau medicamente? Aș! Elicopterul aduse... formulare pentru declarațiile de impunere.

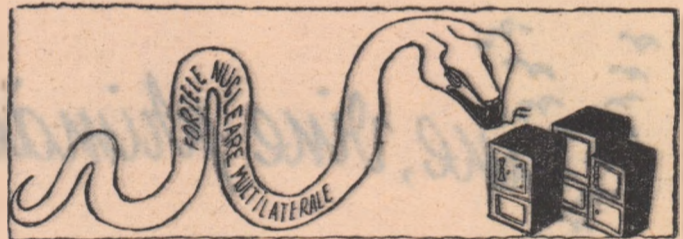
● De curînd, pe domeniul „Wilson” din Panama, situat în zona plantațiilor de bananieri, din ordinul companiei americane „United Fruit” poliția a distrus casele muncitorilor agricoli și le-a stricat semănăturile. Zeci de familii de țărani au rămas fără adăpost.

Compania „United Fruit” alungă țărăni de pe pămînturile pe care le lucrează ei, deoarece intenționează să vîndă domeniul, care îi aparține.

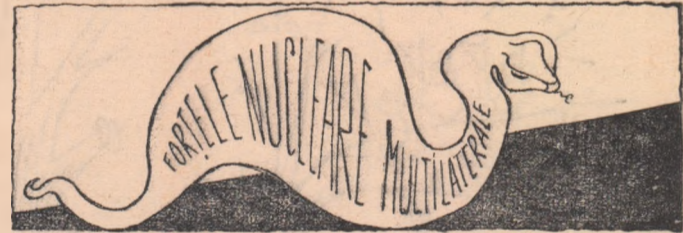
Bună poamă și acest „United Fruit”...

Crearea forțelor nucleare multilaterale va aduce mari pagube materiale țărilor mici, prin enormele cheltuieli ce vor fi necesare.

(Ziarele)

HALLEEE...

...HAP !!!

(Desen de V. VASILIU)

PRIN ȚĂRILE LUMII

CAFEAUA AMARĂ A COLUMBIEI

De fiecare dată cînd iau în mîini ceșcuța cu cafea fumegîndă și-i inspir aroma amăruie, răsare dinaintea-mi Columbia, o țară îndepărtată și plină de pitoresc. Nu demult am vizitat această țară.

Columbia e o țară a legendelor. Cînd se lasă inserarea, din munții ei albaștri coboară coamele cărunte ale negurilor, și atunci ți se pare că de la o clipă la alta țara ți se va înfățișa așa cum era ea cu multe veacuri în urmă. Pe atunci, conchistadorii lacomi căutau aici comorile de basm din „Eldorado”, „Țara aurului”, căutau izvoarele tineretii vesnice.

...Am pe masă o ceșcuță de cafea. Gustul ei amărui mă pune pe gînduri.

Aici se cultivă cafea...

Mașina gonește pe un drum prăfuit, roșietic. Colbul se așterne într-un strat gros pe

frunzele copacilor, pe tulpinele ierburilor, pe petalele florilor. Sînt pline de praf fețele arse de soare ale țărănilor și-s colbuiți pantalonii lor albi de pînză. Iată-i pribegind osteniți și triști pe marginea drumului.

Trecem pe lîngă pîlcuri de căsuțe cenușii, sărăcăcioase, fără ferestre, în care oamenii dorm pe jos și copiii merg de-a bușilea printre porcii negri și slăbănogi. Din ochii triști ai ușilor ne privește mizeria. Mizerie în belșugul de flori tropicale! Petalele lor portocalii, roșii, liliachii par un protest mut împotriva sărăciei locuitorilor țărănești...

De-a lungul drumului se întind kilometri întregi de plantații verzi de cafea. Toate acestea sînt ale lui „hacendado”, moșierul din partea locului. Pe fondul moșiei nemărginite se profilează siluetele țărănilor istoviți. O mină de mo-

șieri și 1.300.000 de țărani fără pămînt, condamnați la o existență mizerabilă!

Vrem reformă agrară!

„Vrem reformă agrară!” Acest strigăt răsună pe întinderile legendarului Eldorado.

Dar „hacendado” se ține strîns de plantațiile lui de bananieri, de masivurile de cafea înmiresmată. „Hacendado” vrea să stăpînească așa cum a stăpînit în Evul Mediu.

Mișcări pentru o reformă agrară, latifundiarilor îi răspund cu teroarea în masă. Întruși în orașul Cali, ei au cerut să se aplice torturi și pețepse cu moartea împotriva țărănilor care cer pămînt. Detașamentele de teroriști, sprijinite de armata columbiană, s-au năpustit asupra țărănilor. Pe drumul detașamentelor de pedepsire s-au înșiruit mii și mii de morminte.

Dar poporul Columbiei organizează împotriva acestor asasinii grupuri înarmate țărănești de partizani. Deasupra țării care poartă numele lui Columb răsună cîntecul lor, cîntec de luptă și de nădejdi:

„Jur să birui sărăcia...”

Pe povîrnișurile Anzilor și pe întinderile savanei roditoare acționează detașamente țărănești de partizani. Deasupra țării care poartă numele lui Columb răsună cîntecul lor, cîntec de luptă și de nădejdi:

„Sînt soldat în bătălia Care-o poartă partizanii; Jur să birui sărăcia, Și dolarul, și tiranii...” Samavolnicia dolarului e într-adevăr mare, puterea lui e cu adevărat cumplită. 85 la sută din întreaga valută, 40 la sută din întreg venitul național îl dă cafeaua, iar ea se află în stăpînirea dolarului. Numai de pe urma scăderii prețurilor la cafeaua columbiană, marile

monopoluri imperialiste au „cîștigat” în ultimii opt ani o jumătate de miliard de dolari! Bani aceștia i-au fost răpiți unei țări sărace și infometate. Și asta se numește la Washington „Alianța pentru progres”.

În țară există o misiune militară a S.U.A. care „studiază experiența luptei împotriva partizanilor” pe trupul republicii. Sub conducerea instructorilor americani, armata oligarhiei columbiene se năpustește asupra țărănilor...

★

Am pe masă o ceșcuță de cafea, amară și înmiresmată. Fiecare bob ascunde în el forța amară și năvalnică a miniei poporului, din care se învîpăiază lupta pentru eliberarea țării din mizerie și de asupritori.

I. GVOZDEV

(Din revista „Ogoniok”)

Epigrame

Colectivistei Siminica Tapora din G.A.C. „Gh. Doja”, raionul Slobozia, care este și o talentată artistă amatoare.

Simina entuziasmează, cu jocul ei, pe fiecare.
S-o vadă cum interpretează,
toală comuna-i... amatoare.

Tinerei Elena Cloceanu, îngrijitoare frunțășă în G.A.S. din comuna Crucea, raionul Hirsova.

Cînd despre ea l-am întrebă
pe-un oarecare din birou,
el îmi răspunse încîntat:
„De vrei s-o vezi, e la... panou”.

Corului de fete al Casei
de cultură din raionul
Titu, care a obținut premiul I pe regiune.

V-am ascultat, cînd ați cîntat,
iar premiul denotă
că toate fetele-au luat
cea zai frumoasă... notă.

MIRCEA CODRESCU

Cultura și divertismentul

Șerbetul

Știi ce face azi Marghioala
Strînsă-n briu cu un șerbet,
Mestecînd de-un ceas în oala
De pe aragaz? Șerbet!
N-are musafiri la masă
Iar de pică cineva
Cum se-nlimplă la o casă
Are în bufet peltea.
Fata i-a plecat ieri noapte —
Goală-i camera din față.
Și-n oraș, la facultate
I-a dat mama și dulceață.
Moșul? Și-a stricat un dînte
Și de-atunci spune oricui
Că nu-i place dulce (minte

Ca să-și pună pofta-n cui).
Pentru cine-o fi șerbetul
Mestecat alît de bine
Cînd mai iute, cînd cu-nctel?
Nu ghiciți? Pentru albine.
C-a ieșit din iarnă stupul
Fără hrană și căldură...
Poți să-l lași flămînd ca lupul
Cînd te-ocupi de-apicultură?
Deci, Marghioala în tăcere
Bun șerbet le dă la toate
Ca să-i dea și ele miere
De aceeași... calitate.

RODICA T. FLOREA

Școala nevestelor

— Bună-i ciorba ta, Mărie,
Ia mai dă-mi o farfurie!
Cum se face că e grasă
Și-ai greșit-o mai gustoasă?
După cît mă dumiresc,
Ăsta-i borș moldovenesc,
Dres cu ou și cu smîntînă.
Pînă-acum o săptămînă
Mi-ai tot dat o zeamă lungă
Ce-mi făcuse gura pungă
De acreală
Și iuțeală;
Înghiteam un dumatic
Cu sughit și cu oftat
Ce mi-am spus? Maj rabd un pic
Dar la urmă tot i-o zic.
E și ea o nevestică
Tinerică,
Care poate că nu știe
Treaba la bucatărie,
S-o mai las să se răsefe
C-are timp să tot învețe.
— Am văzut eu, măi bărbate,
Că mincaș cam pe oftate
Și priveai chiorș la oală
De-ai m-am și dus la școală.
Ca să-nvăț gospodărie
Partea-nții: bucatărie.
Ieri, de pildă-am învățat
Despre borș și zarzavat,
Cît să toc de mărunchel
Frunzele de pătrunjel,
Cît să tai sfecla de gros,
Cît să las carnea pe os
Și cu cele învățate
Ți-am făcut ciorbă bărbate.
— Bravo ție, scump odor,
Dă-mi și felul următor.
— Felul doi? Păi, vezi că noi
N-am ajuns la felul doi.
Tocănița, tocătura,
Ciulamaua și friptura
Le-nvățăm, pe cît se pare,
Tocmai luna viitoare.
Astfel că ți le-am făcut
Tot așa cum am știut.
— Bine. Mulțumesc de veste,
Adu-mi-l așa cum este
Numai vezi de-nvăță bine
Că examen dai cu mine...

MIRCEA PAVELESCU

Proiect de scenariu

(FILM DE AVENTURI)

Pentru a se deosebi de
oricare alt film de aventuri,
a cărui acțiune începe
noaptea, acest film se va
desfășura pe înserat.

Deci, înserarea a coborît
pe ulițele satului Bretea-
Strei din regiunea Hunedoara.
(Acolo este locul
unde se vor lua exterioarele).
Vîntul bate puternic...
din cînd în cînd. Nu se ză-
rește nici țipenie de om.
Din depărtare se aude lă-
tratul unui ciine. Deodată,
de după colțul unei case
apare el, ciinele. Pășește
rar (că dacă ar alerga s-ar
termina filmul prea repe-
de) și adulmecă o urmă.

În spatele lui vin doi oa-
meni (bineînțeleș cu gule-

rele paltoanelor ridicate și
cu căciulile trase pe ochi).

— Crezi că putem avea
încredere în el, Vasile? —
întrebă unul pe șoptite.

Cel care răspundea la
numele de Vasile, nu răs-
punde. Gîndește în tăcere.

Pe fața lui se poate citi
tot ce îl frămîntă: dacă va
mai merge mult, dacă acest
ciine va reuși să descopere
ceea ce ei caută, dacă urma
pe care au pornit nu este
cumva falsă... Toate ace-
stea și încă multe altele le
citește Marin pe fața lui
Vasile. De întrebați cum
poate să-i citească pe față
gîndurile, n-aș putea să vă
spun, însă... așa e filmul.

Într-un tirziu Vasile rupe
tăcerea.

— Marine, sintem pe dru-
mul cel bun.

Spunînd aceste cuvinte,
se apleacă și ridică de pe
jos o hîrtiuță. O privește
atent și i-o întinde celui-lalt.

— Iată o urmă sigură.
Acesta este colțul unei file
de carte...

— Just!

— Deci pe aici a trecut
cineva cu o carte...

— Foarte just.

Și iar merg în liniște.
Ciinele se oprește în fața
unei case. Ce doi, în virful
piciorului, se apropie de
geam. Vasile privește în
încăpere și exclamă:

— Ura! Am găsit. Aici e.

— Ce vezi? — îl întrebă
curios Marin.

— Cărți, multe cărți, cla-
ie peste grămadă.

— Într-adevăr descoperi-
rea este epocală. Nimeni nu
putea bănuși că aici, în a-
ceastă cameră mică, impro-
prrie, a fost mutat sediul
bibliotecii din localul fru-
mos pe care îl avea înainte.

Filmul se termină cu o
imagine panoramică: sa-
tul se bucură de descoperi-
rea făcută. Vasile și Ma-
rin primesc felicitări, ci-
nele primește un os, numai
biblioteca nu primește un
sediu arătos.

A. CROITORU

(După o corespondență
de PETRU JURCOND)

ine, vine primăvara...

